

рещина, като предполагалъ, че тѣ безъ друго ще измратъ, тѣй като при такава горещина всичко живо умира. Подиръ това той ги поставилъ подъ стъкленъ калпакъ и съ помпа изтеглилъ въздуха подъ калпака.

Учениятъ разсждавалъ така:

Ако животинкитѣ не сж измрѣли отъ горещината, то подъ стъкления калпакъ, гдето нѣма да иматъ въздухъ да дишатъ, тѣ бездруго ще измратъ.

Когато ги извадилъ и полѣлъ съ вода, животинкитѣ оживѣли.

Учениятъ билъ напълно увѣренъ, че подъ стъкления калпакъ, останали безъ въздухъ, животинкитѣ сж измрѣли и че той ги е извадилъ оттамъ мрѣтви. Тѣй като тѣ оживѣли, следъ като ги полѣлъ съ вода, той решилъ, че водата имъ е дала новъ или повторенъ животъ.

Въ 1922 година швейцарскиятъ професоръ Рамъ изсушилъ пѣсъчни животинки и ги държалъ седемъ часа при много низка температура, 271.8° подъ нулата. Когато ги извадилъ и полѣлъ съ вода, животинкитѣ оживѣли.

Тѣй като при такъвъ студъ сж невъзможни никакви движения и никакъвъ животъ, то Рамъ решилъ, както и френскиятъ ученъ преди него, че животинкитѣ, преди да ги полѣятъ съ вода, сж били наистина мрѣтви и че водата имъ е дала новъ животъ.

*

Обаче не всички подобни опити излизатъ напълно сполучливи. Забелязано е, че когато животинкитѣ се държатъ изсушени повече отъ две и половина години, тѣ вече не се съживяватъ, колкото и да ги поливаме съ вода. Тѣ измиратъ безвъзвратно.

Ще рече — на тѣзи животинки водата дава новъ животъ.

Това накарало нѣкои учени да мислятъ, че, щомъ водата не дава новъ животъ на тѣзи животинки, то тя